

see, at der er fremkommet Noget, som skulde bevæge os til at frasælbe Forslaget eller stemme derimod. Jeg skal derfor for mit Bedkommende med Freidighed fastholde det.

C. B. Ninesstad: Jeg skal blot gjøre en eneste Bemærkning af de mange; jeg kunde have ønsket at fremsætte, men hvoraf de fleste ere blevne fremsatte af andre ærede Medlemmer, og tilbeels bedre, end jeg kunde have gjort det. Jeg skal blot tillade mig at sige, at Rigsraadet anerkjendes som gyldigt af de fleste her i Salen, navnlig af Alle dem, som tillige sidde deri, thi ellers kunde vi ikke gjøre det, men naar vi anerkjende Rigsraadet for gyldigt, anerkjende vi det i Henhold til Forsætningen for Rigsraadet af 18de Novbr. 1863 med den Forandring, som nylig er skeet deri. Naar Rigsraadet er gyldigt i Henhold til denne Forsætning, har det imidlertid i Henhold til denne Forsætning Bevillingsret med Hensyn til de Sager, der henhøre under det. Der er Rigsraadsfager og Rigsdagsfager, men de ere rigtignok uheldigviis komne til at hedde „fælles“ og „særlige“. Hvis det ikke var skeet, kunde hele den Strid, som nu er reist, have været sparet. Nu siger den meget ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen): Det er ikke saa; Regjeringen har, der ved at den ved den foreløbige Grundlovsforandring stillede et Forslag, sigtende til at erhverve Bevillingsretten under en anden Form, klart antydet, at den anerkjendte, at den ikke mere finder Sted. Hvis en Anden raisonneerede paa en saadan Maade, kunde jeg forstaae det, men at den nævnte ærede Rigsdagsmand kommer frem dermed, synes mig forunderligt, naar man seer hen til den følgende Sag paa Dagsordenen for idag. Det er nemlig et Forslag, som er indbragt af den ærede Rigsdagsmand i Forening med flere Andre, og som hedder: „Forslag til Grundlovsbestemmelse, hvorved den i kongelig Kundgjørelse af 2den October 1855 bekjendtgjorte Indskrænkning af Grundloven af 5te Juni 1849 ophæves.“ Den ærede Rigsdagsmand har saa mange Gange her i denne Sal — jeg skal ikke sige om med Ret eller Uret, derom have vi diskuteret før, og det for ligger ikke nu, — erklæret, at Grundlovs-

indskrænkningen ved de uheldige Begivenheder, er bortfalden, og Forbeholdet traadt i Virksomhed; men uagtet denne sin faste Overbeviisning, fremsætter det ærede Medlem dog et Forslag som det nævnte. Kunde man nu ikke med samme Ret som den, hvormed det ærede Medlem optraadte ligeoverfor Regjeringen, paastaae, at han ikke meente, at Forbeholdet var traadt i Kraft; thi han har selv været med til at stille et Forslag, hvori det anerkjendes, at Forbeholdet ikke har nogen Gyldighed. Det var denne Bemærkning, jeg vilde gjøre, og som maastee kunde forringe den store Vægt, det ærede Medlem netop lagde paa dette Punkt, hvortil han gjentagende Gange er kommen tilbage.

Jeg skal iøvrigt indrømme, at Sagen staaer meget uheldigt paa Grund af det Forslag, der foreligger paa et andet Sted. Det er fuldkommen berettiget, hvad der er sagt om, at der ikke er noget Haab om Smøbekommen fra den Side, og at man herfra bør gjøre Modstand saalænge som muligt mod de Forslag, der ere komne fra Rigsraadets Landsdthing; men Spørgsmaalet er, om det er rigtigt at gjøre denne Modstand under Finantsloven, eller om det ikke snarere er misligt og skadeligt at søge gjennem den at faae Magt — som det kaldes — over Rigsraadet. Jeg kan kun forstaae Sagen paa den Maade, at dersom vi nu søge at tiltage os den Bevillingsret, som efter Rigsraadets og Regjeringens Mening tilkommer Rigsraadet, opstaaer den i § 19 omtalte Tvist mellem Forsamlingen for de fælles og Forsamlingen for de særlige Anliggender. Det kan ikke nytte at protestere og sige: Der bør ikke være noget Fælles og Særligt, saalænge Rigsraadet anerkjender sig selv, og saalænge Regjeringen anerkjender det som gyldigt. Det Spørgsmaal opstaaer da, hvem der skal afgjøre denne Tvist, og jeg skulde tage meget feil, om det ikke er Geheimestatsraadet. Det er, forekommer det mig, det Praktiske, der kommer ud af Forslagene under Nr. 1 og 2. Det erkjendes, at der er kommet en Tvist imellem Rigsraadet og Rigsdagen om Bevillingsretten for visse Anliggendes Bedkommende; og Den, der skal afgjøre denne Tvist, er netop Geheimestatsraadet. — Jeg kan fuldkommen forstaae den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts